

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελθόντος παρασπόν εις την εφόσον ήμεν διαφύλαξις και υπό του Ομοσπονδικού Πατριάρχου Κανονικονομικού, ως εγγύημα άριστον και ισομιστών εις τους παίδας.

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΠΡΟΠΑΡΟΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, "Ετησία δραχμ." 50. "Εξάμηνος 20. 28. Τριμηνιος 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ; Διμηνιος γράμμα διασημ. 50.—
"Αρσενικής δολλάρια 4.—"Αγγλικας και άλλων εν γένει των άλλων Εξαμηνιος ελληνικά 12.
"Εξάμηνοι και Τριμηνια αναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΑ 1878

ΙΑΡΥΘΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

"Αρχίζει την 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' αι συνδρομαί αρχίζουν την 1ην Ιουλιού ημενος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

"Οδός Εδριανίδου 42α, παρὰ τὸ Παρθέριον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Εν Ἀθήναις, 13 Δεκεμβρίου 1924

Ετος 47ον—Ἀριθ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα του Λοχαγού DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Και ξαφνικά άκουσε δίπλα του ένα δυνατό τουφεκίδι, αδιάκοπο. Βρισκόταν μές στη φωτιά. Και νοιώθοντας ένα ρίγος σ' έλο του το κορμι, στεκόταν εκεί όρθιος, μαγεμένος, και κοιτάζε!.. "Α, μά σάς βεβαιώνω ότι την ώρα εκείνη δεν είχε τίποτ' άλλο από μάτια!

Σε λίγα δευτερόλεπτα του ήρθε μια σκέψη και, άφηρημένος καθώς ήτανε, την ειπε δυνατά:

— Μά, περίεργο... που χτυπούνε; "Εγώ δέ βλέπω τίποτα!

— Υπομονή, μικρέ μου, υπομονή!.. Θά τους ίδης σε λίγο, και μάλιστα δίχως να πληρώσης τη θέση σου.

"Ο Παύλος γύρισε ξαφνισμένος το κεφάλι σ' αυτά τα λόγια. "Ενας γέρος λοχίας του 90ου, με τα σειρήνια της άπομαχίας στο μανίκι, τον κοιτάζε ήσυχα-ήσυχα απ' την άκρη του χαντακιού.

— Νά τους! "Ιδές τους! ειπε σε λίγο.

Κι' αληθινά, σε απόσταση ενός χιλιόμετρου σχεδόν, οι Πρώσοι είχαν βγει απ' τα προχώματά τους κι' έκαναν έφοδο.

Πάνω απ' τη μαύρη σειρά τους, γαλανά σύννεφα καπνού ύψώθηκαν. "Ενα σατανικό σφύριγμα ακούστηκε τριγύρω κι' οι σφαίρες έγδαραν τη χλόη. Τη στιγμή αυτή, ο Παύλος έννοιωσ' ένα γερό χέρι να τον πιάνη απ' τ' άριστερό μπράτσο και να τον τραβή προς το χώμα. Δίχως να το καταλάβη, βρέθηκε μέσα στο χαντάκι.

— "Ελα, παλιόπαιδο! ειπε ο λοχίας. Θέλεις και καλά να σκοτωθής; Αυτό βέβαια δεν θά ευχαριστούσε τη μαμμά σου... Τι γύρευες κι' άφισες το σπιτάκι σου; Τι δουλειά είχες δω-πέρα;

— "Αχ, άς είχα ένα όπλο! στέναξε ο μικρός μαθητής.

"Ο λοχίας χαμογέλασε.

— "Όπλο! "Ακοός έχει όπλο! Δεν είναι για τα χεράκια σου. Κάτσε ήσυχος έδω και περίμενε.

Τότε ο μικρός έμεινε άκίνητος, με το πηγούνι στο χέλι του χαντακιού, κι' ήταν όλος μάτια.

Κοιτάζε πότε τη γαλλική γραμμή, πότε τη γερμανική. "Απ' το αδιάκοπο τουφεκίδι, τον είχε πιάσει πονοκέφαλος. Στο πλάι του ο λοχίας έρχιχνε, κι' αυτός ανάσαινε τον καπνό με ήδονή. "Εκείνο που του γέννησε το θαυμασμό ήταν ο υπολογαγός, που στεκόταν όρθιος πίσω απ' τους στρατιώτες και κάπνιζε άμέριμνα το τσιγάρο του, σαν να ήταν μέσα στο στρατόνα και νακανε μια επιθεώρηση στους φρουρούς.

"Η άτιμόσφαιρα της μάχης είχε όπνω-τίσει τον Παύλο και του γεννούσε μιάν ανατριχίλα, μά όχι ανατριχίλα φόβου. "Ηταν ένα αίσθημα περηφάνειας, γιατί έδλεπε το θάνατο τόσο σιμά του, κι' αυτός στεκόταν τόσο άτάραχος, ώστε κι' ο λοχίας τον κοιτούσε σαστισμένος.

"Ο Παύλος είχε ιδεί από μακριά στρατιώτες να σκοτώνονται. Είδε και τραυματίες, που τους έπαιρναν οι νοσοκόμοι. Μά δεν είχε ιδεί το θάνατο να θερίζη δίπλα του. Ξαφνικά ένα βαρό γουργούρισμα ακούστηκε να περιβή, ταράζοντας τα ξερά κλαδιά των δεντρων κι' ο τοίχος της Στρατιωτικής "Αποθήκης σωριάστηκε με τρομερό πάταγο, μέσα σ' ένα σύννεφο καπνού, απ' όπου ακούστηκαν φωνές και στεναγμοί.

"Ο Παύλος κι' ο λοχίας έσκυφαν κάτω, απ' τον άνεμο που έκαμε το πέραςμα της όβιδας. "Υστερα σηκώθηκαν.

Πίσω απ' το τρύπημα του γκρεμισμένου τοίχου, τρεις πέζοι ήταν σκοταμένοι. Τώρα τους σήκωναν.

"Ο μικρός κιτρινίσε.

— Τώρ' αρχίζει να λαλή και το κα-

νόμι! Δέ θά μείνουμε έδω και πολύ... Κι' αληθινά, σε λίγο άκούστηκε το πρόσταγμα.

— "Υποχώρησι!

— Καί ψυχραιμία! έπρόθεσε ο υπολογαγός.

"Υκυρτοί και σιωπηλοί, οι στρατιώ-τες υποχώρησαν πενήντα μέτρα και στάθηκαν σ τη γραμμή της Στρατιωτικής "Αποθήκης.

"Ο Παύλος άκούθησε το γέρο



λοχία.

Τά γερμανικά κανόνια τώρα έριχναν με λύσσα.

Γιαυτό οι Γάλλοι δέ μπόρεσαν να κρατήσουν ούτε τη νέα τους θέση, κι' υποχωρούσαν όλοένα.

"Ο Παύλος τώρα ήταν άναγκασμένος να υποχωρή, πεθυμούσε ναχε κι' αυτός ένα όπλο.

— "Ας είχα κι' εγώ ένα τουφέκι! μουρμούρισε.

Σά ναθελε να του άπαντήση, μιά πρωσοική σφαίρα έπριξ' εκείνη τη στιγμή ένα στρατιώτη νεκρό.

"Έκανε πώς τη σημάευσε... (Σελ. 2, στ. γ')

Στάσου, τούπε δ λοχίας με την ήρεμη φωνή του, τόσο ήρεμη, που ήταν τρομερή σε μια τέτοια στιγμή. Του φέκι θέλεις; Άλλο τίποτα!.. Όρлите! Ήρεις να το χειριστή;

— Καί βέβαια!
Ο λοχίας ξεθηλόκωσε τη φυσιογνωμία του σκοτωμένου και την έδωσε δ παιδί.

— Πάρε και σφαίρες!
Τό πυροβολικό εξακολουθούσε να χη. Οι Γερμανοί τώρα είχαν πάρει την γκρεμισμένη Στρατιωτική Αποθήκη και χτυπούσαν τους Γάλλους από το μεριάς.

— Έπρεπε να υποχωρήσουν πιά προς τόν Ντιζόν. Ο στρατός αυτός δεν είχε μεγάλη τάξη: Οι πεζοί του τακτικού στρατού ήταν ανακατεμένοι με τους άκροβολιστές. Ο καθένας τους ένεργούσε άτομικά, κι' έλοι μαζί, εύτυχώς δίχως σύγχυση, υποχωρούσαν, πυροβολώντας βλοένα. Από δέντρο σε δέντρο, από πρόχωμα σε πρόχωμα, διευθυνόνταν έλοι προς τόν Άγιο Νικόλαο, τό προάγειο τού Ντιζόν.

Σ' αυτή την υποχώρηση έρριξε κι' ο Παύλος την πρώτη του σφαίρα.

Πιέζοντας για πρώτη φορά τη σκαντάλη, έννοιωσε κάτι παράξενα αισθηματά: φόβο, περιέργεια και μαζί μίαν ανέκφραστη άγωνία στη σκέψη ότι πυροβολούσε πάνω σε ανθρώπους.

Μά νίκησε τό δισταγμό του, πήρε την απόφαση κι' έκλεισε τό μάτια.

Η κλωτσιά του όποκοπάνου πάνω στον ώμο του, ή τουφεκιά που τού φάνηκε σαν κεραυνός, και τό σύνεφο τού καπνού που πετάχτηκε στο πρόσωπό του καθώς άνοιξε τό έπλο του, ελ' αυτά τόν μέθυσαν. Και ξαναγέμισε. Κι' έρριξε πάλι, και πάλι. Έρριχνε τώρα σαν τρελός, δίχως ν' άκούη δίπλα του τό λοχία που τού φώναζε:

— Έ, μικρέ, πιδ σιγά!.. Εοδεύεις άσυλλόγιστα τις σφαίρες! Σημάδευε λιγάκι!

Όστόσο, σε μιά στιγμή που έφταναν στη γωνιά τού τοίχου, ο Παύλος ξαφνιαστήκε άκούοντας τ' όνομά του.

Γύρισε πίσω του και γνώρισε τόν κ. Κάβ, τόν καθηγητή της Φυσικής στο Λύκειό του.

Ήταν νέος, με κανονικά χαρακτηριστικά. Στο σπίτι του είχε άφρισε δυό κοριτσάκια πολύ μικρά, κι' όμως δε δίστασε να πάρη τό έπλο του για να κάμη τό χρέος του.

— Άσυλλόγιστο παιδί! φώναζε. Τι κάνεις εδώ πέρα; Ο θεός σου πάει να τρελαθ' άπ' την άνησυχία. Γύρισε γρήγορα στο σπίτι!

Μά μιλούσε τού κάκου. Τίποτα δεν ήταν ικανό να κάμη τώρα τό παιδί να-

φύση τή μάχη και να γυρίση στο θέλο του.

— Ά, όχι, κύριε Κάβ! ελπε. Τό βλέπετε, πολεμώ και θά πολεμώ έσο μου μένει και μιά σφαίρα!

Δέν ήταν ώρα τώρα για συζητήσεις. Ο κ. Κάβ ξανάρχισε να σημαδεύη κι' έπαψε να μιλή. Η μάχη εξακολούθησε. Ξαφνικά ο καθηγητής άφισε τ' έπλο του να πέση και σωριάστηκε στο χώμα. Μιά σφαίρα τόν είχε πάρει κατάστηθα.

Ο Παύλος έτρεξε να βοηθήση τόν καθηγητή του. Μά εκείνη τή στιγμή έσκασε εκεί κοντά μιά όβιδα, ύστερα άλλη, ο λοχίας τόν τράβηξε άπ' τό χέρι πίσω, κι' έτσι δεν είδε πιά τό δυστυχισμένο δάσκαλό του.

Όστερ' άπ' ένα τέταρτο της ώρας, τό παιδί είχε γυρίσει στο Ντιζόν και πολεμούσε στην πεισματική μάχη που έγινε μέσα στους δρόμους της πόλης ως τή νύχτα.

Ένα δόδραγμα από πέτρας, από ξύλα, από έπιπλα κι' άναποδογυρισμένα κάρρα, είχε κλεισει την δδόν Ζανέν κι' εκεί πολέμησε ο Παύλος ως τό βράδυ.

Όταν πήρε και σουρούπωση, άρχισαν να λάμπουν μέσα στο μισόφωτο οι πυρκαγιές που είχαν ανάψει στα σπίτια οι πρωσοικές όβιδες. Παντού φλόγες και καπνός, Κι' όμως ή αντίσταση εξακολουθούσε. Μιά αντίσταση άπελπισμένη, ήρωική, που μόνο ή νύχτα στάθηκε ικανή να τή σταματήση.

Στις έξη, σόπασαν κι' οι τελευταίες τουφεκίες. Ο Παύλος κατακουρασμένος, ξεαντημένος από τή νευρική υπερένταση, κάθισε σ' ένα σωρό πέτρας, σ' ένα σταυροδρόμι.

Ένοιωσε μιά νάρκη να τού κυριεύη τό σώμα. Και τώρα που ή βοή της μάχης είχε πάψει, ο νοός του πήγε στο θέλο του.

Τι θάκανε αλήθεια ο καιμένος ο θεός Έρρίκος, καθώς θάβλεπε τόν άνιψιό του να γυρίση μαυρισμένος από μαρούτι και καταλασπωμένος; Ο Παύλος προμάνυσε ένα άγριο μάλωμα και μιά σκληρή τιμωρία. Μά συλλογιζόταν πως θάχε τό θάρρος να τά περάση και τά δυό, έπως είχε τό θάρρος να πάρη τό «βάπτισμα τού πυρός», — όταν άξαφνα πέρασ' εμπρός του ένας πεζός, ένας άκροβολιστής.

Ήταν νεώτατος, σχεδόν παιδί, μέλο που τό πρόσωπό του δε φαινόταν καθαρά μέσ' στο σκοτάδι.

Προχώρησε προς τήν δδόν Ζανέν και κοίταξε με προφύλαξη. Έτοιμαζόταν να βγή τρέχοντας στον άλλο δρόμο, όταν άκούστηκε μιά τουφεκιά κι' ο άκροβολιστής στηρίχτηκε στον τοίχο, πέφτοντας λίγο-λίγο.

Ο Παύλος έτρεξε κοντά του.

Σ' ένα λεπτό, τόν έπιασε, τόν στηρίξε στον ώμο του και τόν έφερε σιγά-

σιγά στην προστατευτική γωνιά τού δρόμου.

Μά καθώς πέρασε δίπλα τους μιά συνοδεία από νοσοκόμους, τό φανάρι που κρατούσε ο πρώτος φώτισε τό πρόσωπο τού πληγωμένου.

— Θεέ μου! φώναζε ο Παύλος. Ο Γιώργος! Ο Γιώργος πληγώθηκε!

Κι' ή ταραχή του ήταν τόση, ώστε λίγο έλειψε να φύση τόν πληγωμένο να πέση. Μά κι' εκείνος τό ίδιο άναγνωρίζοντας τό μαθητή, τινάχτηκε κι' άφισε ένα στεναγμό άπ' τόν πόνο.

— Μπα! φιθύρισε, σύ 'σαι, Παύλο μου; Για φαντάσου!

Ο νεαρός άκροβολιστής που στηριζόταν πάνω στον Παύλο, δεν ήταν άλλος άπό τό φίλο του, τό Γιώργο Καρδινιάκ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Πολεμικές έντυπώσεις τού Γιώργου Καρδινιάκ.

Μάλιστα, ήταν ο Γιώργος Καρδινιάκ, ο γιός τού συνταγματάρχη που σκοτώθηκε στη μάχη τού Σαιν-Πριβά, ο έγγονος τού Γιάννη Καρδινιάκ, τού «Μικρού Έθελοντή».

Όσοι διαβάσατε τούς «Βαπτιστικούς τού Ναπολέοντος», θά θυμάστε βέβαια ότι ο Πέτρος Μπερτινύ είχε σπουδάσει στο Στρατιωτικό Πρυτανείο, όπου ήταν γνωστός για τις άταξίες του. Όπως μάλιστα σας έχει μείνει στη μνήμη ή ιστορία της πάπιας, που τήν άπόλυσε μέσα στην τάξη, τήν ώρα που ο καθηγητής παρέδιδε άλγεβρα. Ένας καλός συμμαθητής τού Πέτρου, που έξεταζόταν στον πίνακα, είχε φάει έν' αυγό στην πλάτη, που σχημάτισε πάνω στο μπλέ του χιτώνιο ένα χρυσόν ήλιο.

Λοιπόν, ο συμμαθητής αυτός τού Πέτρου, ήταν ο Κουστουριέ, ο πατέρας τού μικρού Παύλου, που ήταν τό φώδητρο της αγαθής Ζαννέτας! Μόνο που ο Κουστουριέ, τόν καιρό που ο Μπερτινύ κατατάχτηκε στους θωρακφόρους, αυτός μπήκε στη Σχολή των στρατιωτικών γιατρών. Όσοι οί δυό συμμαθητές συναντήθηκαν και πάλι στα διάφορα συντάγματα όπου ύπνρέτησαν, κι' έγιναν φίλοι αγαπημένοι.

Κάθε καλοκαίρι, ο Πέτρος πήγαινε και κυνηγούσε σ' ένα άραλο χτήμα που είχε ο Κουστουριέ στην Τουραίνη. (Άκολουθεί)

ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ρ Η Τ Α

Όποιος κάνει καλοσύνη και μ' αυτήν όπολογίσει. Όχι κάτι θά κερδίσει, Είναι ού να τήν τοκίση. Διώχνη τήν εύγνωμοσύνη και τό όμο φός της σβίνει. **ΧΕΡΣ**

Η ΚΑΤΣΙΚΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΣΕΡΓΗ

Ποτέ του ο κύρ-Σέργης δεν έστάθηκε τυχερός στις κατσίκες του.

Τις έχανε όλες με τόν ίδιο τρόπο: μίαν ώρα αού ή εσπαζαν τό σκονί τους, έφευγαν στο βουνό και κει πιά τις έτρωγε ο λύκος. Μήτε τά χάρδια τ' άφεντικού τους, μήτε ο φόδος τού λύκου, τίποτα δεν τις κρατούσε. Ήταν φαίνεται κατσίκες με ιδέες άνεξαρτησίας κι' ήθελαν με κάθε τρόπο κάμπε, βουνό και λευτεριά.

Ο καιμένος ο κύρ-Σέργης δε μπορούσε να νοιώση τό χαρακτήρα που χαν τά ζώα του κι' ήταν έλος άπελπισία. Συλλογιζόταν:

— Τέλειωσε. Οι κατσίκες βαριόνται τό σπίτι μου. Καμιά δε θά τό συνειθίσει. Όστόσο δεν έχασε τήν όπομονή του. Άφου τούφυγαν έξη κατσίκες με τόν ίδιο τρόπο, άγόρασε μιά έβδομη. Μόνο που τή φορά αυτή φρόντισε να τήν πάρη μικρή, για να συνειθίση πιδ εύκολα τό σπίτι του.

Α, τί χαριτωμένη κατσικούλα που ήταν! Με τά γλυκά της μάτια, τό γενάκι της, τις μαύρες γυαλιστερές όπλές της, τά ριγυτά κέρατά της και τό μακρό λευκό τρίχωμά της, που έμοιαζε σαν πανωφόρι από γουναρικό... Όστερα ήταν καλόβολη, χαδιάρη, στεκόταν να τήν άρμύγουν δίχως να σαλεύη μήτε ν' άναποδογυρίση με τό πόδι της τήν καρδιάρα. Κατσικούλα άξιολάτρευτη!

Ο κύρ-Σέργης, πίσω άπ' τό σπίτι του, ειχ' ένα φράχτη όπου φύτρωναν άσπράγγαθα. Εκεί έβαλε τήν καινούργια του κατσικα. Τήν έδεσε σ' ένα παλούκι, σ' ωραιότερο μέρος τού λιβαδιού, της άφισε μπόλικο σκονί και πήγαινε που και που και τήν έβλεπε.

Η κατσικα ήταν εύχαριστημένη κι' έτρωγε τό χορτάρι της με τόση όρεξη, που ο κύρ-Σέργης ήταν ένθουσιασμένος.

— Έπιτέλους, συλλογιζόταν, να μιά που δε θά με βαρεθ'!

Ο κύρ-Σέργης γελιόταν. Η κατσικα βαρέθηκε.

Μιά μέρα, κοιτάζοντας τό βουνό, συλλογίστηκε:

— Τι όμορφα που θάσαι κει-πάνω! Τι χαρά να πηδ' κανείς μέσ' στη χλόη, δίχως τό καταραμένο αυτό σκονί που μου γδέρνει τό λαμό!.. Τό γαϊδούρι και τό βόδι να βόσκουν μέσ' στο φράχτη, μάλιστα!.. Μά οι κατσίκες είναι καμωμένες για λευτεριά!

Άπ' τή στιγμή αυτή, ή χλόη τού φράχτη της γάνηκε άνοστη.

Βαρέθηκε. Δίγνεψε, τό γάλα της λιγόςταψε. Κι' ήταν μιά λύπη να τή βλέπει κανείς να τραβ' όλημερίς τό σκονί της, κοιτάζοντας όλοένα τό βουνό, μυρίζοντας τόν άέρα κι' άφίνοντας ένα λυπημένο:

— Μιέ!..

Ο κύρ-Σέργης τβλεπε πολύ καλά πως ή κατσικα του κει είχε, μά δεν ήξερε σαν τι... Ένα πρωί όμως, καθώς τήν είχε άρμύξει, ή κατσικα γύρισε και τού ειπε στη γλώσσα της:

— Να σας πώ, κύρ-Σέργη, βαριέστησα πιά να μαι δεμένη στο παλούκι. Άφιστε με να πάω στο βουνό.

— Άχ, θεέ μου! Κι' αυτή τά ίδια! φώναζε ο κύρ-Σέργης κι' άφισε να τού πέση ή καρδιάρα με τό γάλα. Όστερα κάθισε στη χλόη, δίπλα στην κατσικα και της ειπε:

— Να σας πώ, κύρ-Σέργη, βαριέστησα πιά να μαι δεμένη στο παλούκι. Άφιστε με να πάω στο βουνό.

— Άχ, θεέ μου! Κι' αυτή τά ίδια! φώναζε ο κύρ-Σέργης κι' άφισε να τού πέση ή καρδιάρα με τό γάλα. Όστερα κάθισε στη χλόη, δίπλα στην κατσικα και της ειπε:

— Όστε, Λευκούλα, θέλεις να μ' άφίσης;

— Η Λευκούλα άπάντησε: — Ναι, κύρ-Σέργη.

— Μήπως εδώ σου λείπει τό χορτάρι;

— Όχι, κύρ-Σέργη.

— Μήπως τό σκονί σου είναι κοντό; Θες να στο μακρύνω;

— Περιττό, κύρ-Σέργη.

— Τότε, τί σου λείπει; Τι ζητά ή καρδιά σου;

— Να πάω στο βουνό, κύρ-Σέργη.

— Μά, κακομοιρούλα μου, δεν ξερεις πως στο βουνό ειν' ο λύκος; Τι θά κάνεις οά θά τόν άπαντήσεις;

— Θα τόν χτυπήσω με τά κέρατα, κύρ-Σέργη.

— Δέν τά λογαριάζει τά κέρατα ο λύκος. Μούφαγε κατσίκες που είχαν δυνατότερα άπ' τά δικά σου... Να ξερες τήν Άραπίτσα που ειχα πέρσου! Μιά κατσικάρη ίσαμε κει-πάνω, σαν τράγος. Πάλεψε με τό λύκο όλη νύχτα κι' ύστερα, τό πρωί, ο λύκος τήν έφαγε.

— Τήν κακομοιρά τήν Άραπίτσα!.. Μά έμένα δε με νοιάζει, κύρ-Σέργη, θέλω να μ' άφίσατε να πάω στο βουνό.

— Θεέ και Κύριε!.. Έκαμε ο κύρ-Σέργης. Μά τί εύχ' παθαίνουν οι κατσίκες μου; Κι' αυτή θά μου τή φάει ο λύκος;.. Έ, λοιπόν, όχι! Θα σε σώσω και δίχως να θέλεις, κατεργαρούλα μου, και για να μην κόψης και τό τό σκονί σαν τις άλλες, θά σε κλεισω στο στάβλο, και κει θά μένεις πάντα.

Μάλιστα!.. Ο κύρ-Σέργης έβαλε τήν κατσικα του σ' ένα σκοτεινό στάβλο, και διπλομαντάλωσε τήν πόρτα.

(Έπεται τό τέλος)

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'. (Συνέχεια)

Ο ήλιος που βασίλευε τήν ώρα εκείνη, έρχιγνε τις άχτίνες του στο παράθυρα κι' έτσι τά ζιζιμιά τους φάνταζαν σαν χρυσά μέσα στη σκούρα πρασινάδα τού κισοού. Τι ώραία!..

Η Κατερίνα άνοιξε τήν μαγελόπορτα και προχώρησαν από μιά οικισή δέντροστοιχία στην είσοδο τού σπιτιού, που ήταν πλεγμένη όλη από αϊγόκλημα με φύλλα όλο-πρόσβα και θροσερά. Έκει τήν περίμενε, — τι χαρά! — ή μαμά της, που τήν άρπαξε άμέσως στην άγκαλιά της και τήν άρχισε στα φίλιά.

«Μα μιά μου! μαμμανούλα μου!» τής έλεγε ή Μαριτσα. Και τή φιλούσε κι' αυτή, και τήν έσογγε στην άγκαλιά της, οά ναχε να τήν ιδεί όχι τρεις μέρες, παρ' τρία χρόνια. Έ, μά βέβαια! Πρώτη φορά έβγαινε από τήν πόλη ή Μαριτσα, πρώτη φορά χωριζόταν και τόσο καιρό τή μαμμάκα της.

Όστόσο ή έξοχη της άρεσε πολύ, και τό σπίτι, και όλα.

«Τι καλά» έλεγε, «να καθόμαστε πάντα εδώ! Έγώ θά μουν πολύ εύχαριστημένη!»

Και με χαρά, μ' ένθουσιασμό, άρχισε τήν καινούργια της ζωή στην έξοχη (Άκολουθεί)



Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΦΩΣ

Αγαπητοί μου,



ΕΝΕ πώς ο μεγάλος Γκαίτε, ο ποιητής του Φάουστ, πεθαίνοντας φώναζε: Μίερ Λιχτ! δηλαδή περισσότερο φως!

Σε πολλές περιπτώσεις οι άνθρωποι θυμούνται και ξαναλένε την ιστορική αυτή φράση. 'Αλλ' αυτό τον καιρό εγώ τη μεταχειρίζομαι σαν πιδ κυριολεκτικά: ζητώ περισσότερο φως, γιατί αυτό που μου δίνουν τα γκαζία του σπιτιού μου και τα ηλεκτρικά του δρόμου, δεν είναι αρκετά για τα γεροντικά μου μάτια.

Μα δεν είμαι μόνο εγώ. 'Εδώ στην 'Αθήνα, ελος ο κόσμος τώρα παραπονιέται: πώς δεν βλέπει. Φαίνεται πώς δεν υπάρχουν αρκετά ή καλά κάρβουνα για τα εργοστάσια του ηλεκτρικού και του γκαζιού, και πώς εγάλασαν εδω κι' εκεί μερικά μηχανήματα. 'Ετσι το ρεύμα και το αέριο είναι πολύ αδύνατα και δε φωτίζουν με την ένταση που εφώτιζαν πρώτα. 'Εξαφνα στο γραφείο μου, έχω μια λάμπα του γκαζιού που σκοτεινιάζει άμεσα μόλις ανάψουν στο σπίτι μίαν άλλη ή την κουζίνα. Και τότε είμαι υποχρεωμένος νανάβω επικουρικά κι' ένα-δυο κεριά. 'Η όταν βρεθώ βράδυ σε κανέναν απόκεντρο δρόμο, — κι' αυτή την εποχή βραδυάζει από τις πέντε, — δε βλέπω που λένε οπότε τή μήτη μου, γιατί το ηλεκτρικό φανάρι δε φέγγει ούτε σε μια πυγολαμπίδα.

'Ετσι, χωρίς φως, ή ζωή στην 'Αθήνα δεν είναι καθόλου ευχάριστη. 'Αλλά για να μη φοδηθούν όσοι τυχόν ετοιμάζονται νάρθουν να καθήσουν εδω, σπεύδω να προσθέσω ότι ή κατάσταση αυτή είναι προσωρινή. Σε λίγον καιρό θάχουμε και μες το περισσότερο φως που ζητούσε ο Γκαίτε. Γιατί βρέθησαν τα κεφάλαια που χρειαζόνταν, — γίνεται τίποτα χωρίς χρήματα; — και θάρθουν τα κάρβουνα και τα νέα μηχανήματα που χρειαζόνταν. 'Ας είναι: ο σκοπός μου δεν ήταν να σας δώσω την καθησυχαστική αυτή πληροφορία: μόν' άκουστε τώρα γιατί σας μίλησα για την κατάσταση του φωτισμού στην 'Αθήνα.

'Η μεγάλη κόρη μου που σπουδάσει ζωγράφος, αγοράσε αδές τις ημέρες, για να στολίσω το άτελιέ της, μια παλιά, μπρούντζινη... λουσέρνα. Ξέρετε τι είναι οι λουσέρνες ή οι φιορεντινές, ή τα καντηλιέρα όπως τα λέγαμε τότε στην 'Επτάνησο: λυχνίες του λαδιού, με τρία ή με τέσσερα φώτα. Τέτοιες δεν μετα-

χειρίζομαστε πιά απότου βγήκε το πετρέλαιο, το γκαζί, το ηλεκτρικό, ή ασετυλίνη και καθεξής. Τόν καιρό εκείνο όμως, στο πατρικό μου σπίτι, δεν είχαμε παρά λουσέρνες. Μ' αυτές είδα το φως... της ημέρας, — γεννήθηκα θέλω να πω, — και μ' αυτές μεγάλωσα ως τα επτά μου ή οχτώ χρόνια. Μπορείτε λοιπόν να φαντασθήτε με πόση συγκίνηση ξανάειδα απρόοπτα στο σπίτι μου μια λουσέρνα, έστω και για στολίδι, και πόσες θύμψεις της παιδικής μου ζωής μου ξανάφερε ο μπρούντζινος εκείνος στόλος με τη στρογγυλή του βάση, με το χερούλι του από πάνω, με το ιδιότροπο κινητό δοχείο του λαδιού στη μέση και με τα εξαρτήματα ολόγυρα τα κρεμασμένα με αλυσίδες: φαλλίδι, ξεφυλιστήρι, τσιμπίδα, σβυστήρια και τὰ ρέστα!

Στην τραπεζαρία μας, θυμομαι, είχαμε μια μεγάλη με τέσσερα φώτα, που όταν τανάδαμε δλα, είχαμε καθαυτό άπλετο φωτισμό. Κι' αυτό μου φαίνεται τώρα παράξενο: Τέσσερα καντήλια, τέσσεροι λύχνοι της κουζίνας, έστω και τέσσερα κεριά, φωτίζουν σήμερα αρκετά μια μεγάλη σάλα, τραπεζαρία; 'Οχι βέβαια. Πώς λοιπόν, εκείνο τον καιρό, μας έφτανε με το παραπάνω μια τετράφωτη λουσέρνα του λαδιού και πώς βλέπαμε περίφημα, όχι μόνο τα παιδιά, αλλά κι' οι μεγάλοι, κι' γέροι; Αυτό θα πει απλούστατα πως τα μάτια μας, εκείνο τον καιρό, ήταν αλλοιώτικα. 'Εδελπαν με λιγότερο φως, γά! Σήμερα μόλις και μετά βίας βλέπουν να διαβάσουν με μια ηλεκτρική λάμπα πενήντα κεριών. Γιατ' είναι μάτια κακομαθημένα, χαλασμένα, από την αφθονή φωτοχυσία, τη σπατάλη και την πολυτέλεια των γκαζιών και των ηλεκτρικών. Σά να πούμε μια διαφθορά, που άρχισε από τότε που το πετρέλαιο αντικατάστησε το προπατορικό λάδι, και συμπληρώθηκε με την εφεύρεση του 'Εδισσώνειου λύχνου. 'Ετσι διαφέρουμε τόσο από μια βλάβη των μηχανών, από μια έλλειψη υλικού ή από μια άπεργία, που μάς σδύνει τα φώτα και μάς αναγκάζει να καταφεύγουμε στα πρωτογενή όπως τα λέμε μέσα του φωτισμού και να παραπονιούμαστε ότι δεν μάς φτάνουν αυτά που άλλη φορά μάς περισσευαν.

Νά τώρα εγώ, αν βάλω λάδι και φυτίλια σ' αυτή την παλιά λουσέρνα κι' ανάψω και τα τέσσερα φώτα της, δεν θα βλέπω ούτε να φάω ενψ' άλλη φορά, με δυο μόνο φώτα της λουσέρνας, έδλεπα λαμπρά και να διαβάσω και να γράψω. Κι' όχι μόνο εγώ, αλλά και τα παιδιά, που δεν έχουν βέβαια τασθενικά και κουρασμένα μου μάτια. Αυτό θα πει ότι, όπως τα περισσότερα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο, και το να βλέπει κανείς ή να μη βλέπει μ' ένα φως, δεν

είναι παρά μια συνήθεια. Συνήθισαμε με τις λάμπες των πενήντα και των εκατό κεριών κι' ή λουσέρνα δεν μάς φτάνει πιά. Και το εναντίο: αν ή σημερινή κατάσταση του φωτισμού στην 'Αθήνα εξακολουθούσε, σε λίγον καιρό θα τη συνηθίζαμε και θα βλέπαμε τόσο καλά μ' αυτά τα άμυδρά ηλεκτρικά φανάρια που μάς φαίνονται σαν πυγολαμπίδες, — το «ηλεκτρικό σκότος» όπως το λένε οι εύθυμογράφοι των εφημερίδων, — όσο βλέπαμε και με τα παλιά εκείνα που έφεγγαν στους δρόμους σαν ήλιοι και σαν παναθήνοι...

Κι' αφού το να βλέπει κανείς ή να μη βλέπει μ' ένα φως είναι μια συνήθεια, μου φαίνεται πως με κάποια καλή θέληση θα μπορούσε καθένας να συμμορφώνεται με την κατάσταση χωρίς να παραγογγύζει και χωρίς να παραγυρεύει περισσότερο φως, σε καιρούς πιδ και το λιγοστό αυτό παρέχεται τόσο δύσκολα και κοστίζει τόσο ακριβά.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

'Εκεί ή μικρή άπλωσε τα πόδια της προς τή φωτιά κι' εφάνηκε ευχαριστημένη απ' τή ζέστα. Γιατί έξω έκανε κρύο φοβερό και το κοριτσάκι εκείνο δε φορούσε παρά ένα μαγιό κρεατί, σαν εκείνα που φορούν οι μπαλαρίνες, γοβάκια κόκκινα κι' ένα κοντό φουστανάκι από χρυσοκέντητη μουσελίνα. Ούτ' επανωφόρι, ούτε καν ένα σαλάκι. Κι' οι τρεις εκείνοι άντρες φορούσαν επίσης λεπτά και κολλητά φορέματα σχοινοδατών, αλλά για να μην κρυώνουν, είχαν και βαριά επανωφόρια σαν εκείνα που φορούν οι αμαξάδες. Ή κοριτσάκι τίποτα! Πώς να μην κρυώνη, πώς να μην τρέμει απ' το κρύο το κακόμοιρο;

— Τήν πήρε ο ύπνος, είπε σε λίγο ο νέος.

Κι' αλήθεια, ή μικρή είχε αποκοιμηθεί.

— 'Ελάτε τώρα να τελειώνουμε, είπε ο πιδ χοντρός της παρέας. 'Η κυρά πέθανε, αυτό έμεις τι θα το κάνουμε; 'Η παράσταση άπόψε δεν πήγε περίφημα, ή εισπραξη είναι μόνο δεκατρείς και τριάντα. 'Αν πάει έτσι ή δουλειά, προκόψαμε. Δεν είναι δυνατό να διατηρηθώ ο θλασός μας. Τι λες εσύ, πηδηχτή;

— 'Εγώ; Νά σας πω την άμαρτία μου, δεν τόχω σκοπό να φοφω στη δουλειά και να κοιμάμαι νηστικός. Το πεινασμένο άρκοούδι δε χορεύει, μα ούτε πηδάει. Θα φύγω λοιπόν από το θλασο και παρακαλώ να κανονίσουμε τους λογαριασμούς.

— Τι λογαριασμός, καλέ; ρώτησε ο παλιάτσος που ως εκείνη τή στιγμή δεν είχε μιλήσει.

— Μην κάνεις τώρα τον κουτό! Δε θα γίνει ή μοιρασιά; 'Η διευθύντρια του θιάσου μας πέθανε και μες είμαστε οι κληρονόμοι. 'Αφού λοιπόν διαλύεται ο θλασος, πρέπει να μοιράσουμε την περιουσία του. Κοντός φαλμός αλληλούα!

— Πολύ καλά! είπε ο παλιάτσος. 'Εγώ λοιπόν παίρνω τή μαϊμού. 'Αφού εγώ παίζω μαζί της στη σκηνή, δικιο είναι να τήν πάρω.

— 'Εγώ κρατώ το θέατρο, είπε κείνος που είχε μιλήσει πρώτος.

— Μωρέ, μπράβο! Και γιατί εσύ φαλιδογλωσσα, θες το μεγαλύτερο κομμάτι;

— Γιατί το αξίζω! 'Εγώ είμαι ο καλύτερος, εγώ ξέρω να μιλώ στο κοινό κι' ή γλώσσα μου κόβει και ράβει. Μα και σεις δεν είστε άδικημένοι. Παίρνετε τή μαϊμού, το σκύλο, το σκίυρο, τις στολές και τα δργανα. Τι άλλο;

— 'Αμ τή Μαρίκα;

— Μπρέ, αλήθεια! Ποιός θα τήν πάρει τή Μαρίκα;

— Αδτή δε μάς χρειάζεται, είπε ο παλιάτσος. Νά τή στείλουμε στο 'Ορφανοτροφείο.

— 'Α, μπά! κι' ή Μαρίκα χρειάζεται. Καθώς είναι έτσι μικρή και συμπαθητική, μπορεί να γυρίσει με το δίσκο και να μαζεύει πολλά. 'Επειτα μπορεί κανείς να τήν πουήσει για να μη μεγαλώσει και να γίνει μια περίφημη νάνα.

— Αυτό δε γίνεται, είπε ο πηδηχτής. Καλά θάταν αν μάς άκουγε ή κουτή ή μέννα της, τότε που της λέγαμε να της στρίψουμε τα πόδια. Θα γινόταν πρώτης τάξεως χορεύτρια. Μα τώρα πιά είναι άργά.

— 'Αργά; ποιός το είπε; 'Η Μαρίκα δεν είναι ούτε εξη χρονώ. Είναι καιρός ακόμη. 'Ας δοκιμάσουμε κι' αν επιτύχει ή εγχειρηση, εγώ αναλαμβάνω να τή γυμνάσω. Τι χάνουμε;

— Μα τότε πρέπει να μάς αποζημιώσεις που παίρνετε θέατρο και κο-

ρίτσι μαζί, είπε ο άρχηγός της παρέας. — Ναι, μα θα κάνει τίποτα το κορίτσι; Κι' αν χαλάσουν, αν στραδώσουν ντιπ τα πόδια της και δεν μπορεί να χορεύει και να πηδάει; — Και τότε πάλι θάχγες το κέρδος ότι θα μπορείς να τή βάλεις στ' 'Ορφανοτροφείο.

— Όλα καλά και άγια, αλλά δεν μπορούμε, για τήν ώρα, να τή βάλουμε στη μοιρασιά... 'Αφίστε να ιδούμε.

Τώρα δε το είδα... Θα παίζουμε το γατάκι που πέρασε πριν από μπροστά μας. — Μπρίκα!.. Που είσαι, μπρέ-Μαρίκα; φώναξε ο πηδηχτής με τή χοντρή του φωνή.



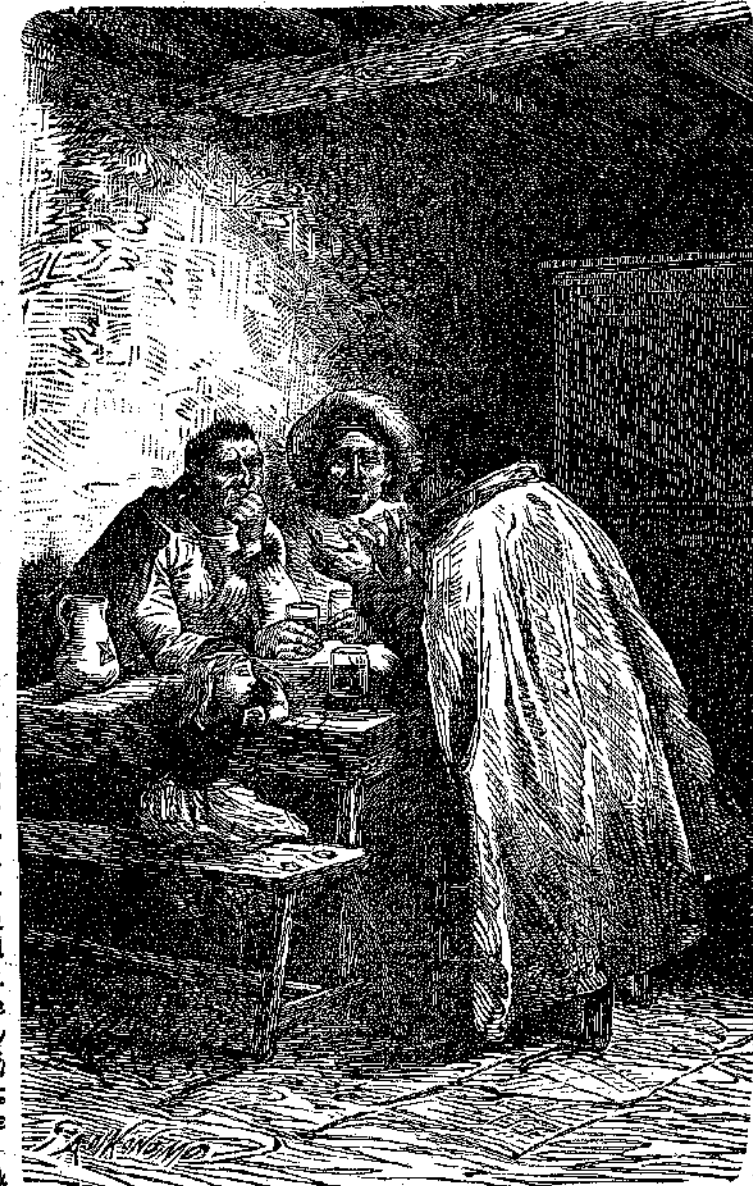
Καμιά απάντηση. 'Εψαξαν σ' όλες τις γωνίες της ταβέρνας, ρώτησαν τον ταβερνιάρη, τον υπηρέτη, τους πελάτες: μα κανένας δεν ήξερε τί έβγινε ή μικρή. Κάθηκε, πάει.

— 'Α, τή μαϊμουδίτσα! φώναξε ο άρχηγός της παρέας. 'Εκανε τήν κοιμισμένη, μ' άκουγε τί λέγαμε και τστριψε. Που θα μάς πες, παλιοκόριτσο!.. θα σε τσακώσουμε!

Και βγήκαν κι' οι τρεις από τήν ταβέρνα και χωρίστηκαν. Καθένας πήρε από ένα δρόμο, για να βρη τή χαμένη Μαρίκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Μια δυνάμειον

'Η Μαρίκα δεν έκανε τήν κοιμισμένη, γιατί ήταν άθωο κοριτσάκι και δεν μπορούσε να χει τόση πονηριά. Μόνο, τή στιγμή που δέχτηκε τής έκλεινε τα μάτια, άκουσε να μιλούν για τή μητέρα της κι' εθδής τής έφυγε ή νύστα. Ναι, ή διευθύντρια εκείνη του θιάσου που τήν είχαν θάψει το πρωί και θα μοιραζόνταν τώρα τα πράγματά της, ήταν ή μητέρα της. Αδτή μόνη τήν άγαπούσε στον κόσμο. 'Η Μαρίκα θυμόταν άμυδρά πως είχε και πατέρα, που ενψ' μια μέρα χόρευε στο χοιρινί, έπεσε κάτω και σκοτώθηκε. 'Από τότε ή μητέρα της ήταν περιλυπη, έκλαιγε συχνά και καμιά φορά φερνόταν



Αλλά εθδής το έπιασε ο ύπνος... (Σελ. 5, στ. γ')

με σκληρότητα στην κόρη της. 'Επειτα ήρθε ο πηδηχτής στη θέση του πατέρα κι' αδτός πιά χόρευε και πηδοσε στο χοιρινί. 'Η Μαρίκα θυμόταν πως μητέρας της, — ο παλιάτσος, ο πηδηχτής κι' εκείνος ο λογάς, που μιλούσε στο κοινό και τον έλεγαν φαλιδογλωσσα, — έκαναν συμβόλαιο, φιλονεικούσαν και στο τέλος μάλωναν.

(Ακολουθεί)



περιμένω) *Αθήνη των Νικητών* (για τὸ θάνατο τοῦ θείου σου ἐγκάρδια συλλυπητήρια· τὸ ἔσοπιάσμα καὶ τὸ ἀημοφύρημα ἐπροκηρύχθησαν πρὸς ἄλλα 52 καὶ 53) *Ἐόλογον Ἡμέραν* (ἑσπερία 5 τετραδία) *Μόσχαν Λαδικῶν* (ναί, σπεῖα μου τοὺς ἀριθμοὺς ἀνῶν τῶν εὐλόγων) *Ποιὶ τῆς Κατερίδος* (θὰ ἐξέτασω, γιατί δὲν εὐκαιρῶ σήμερα, καὶ στὸ ἄλλο φύλλο θὰ σοὶ πῶ) βέβαια κάποιο λάθος θὰ ἔγινε) *Ἄναν Ἀβλίχον, Σφύραν Ἀκρονα, Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα, Ἀλκων, Μεγαρίαν Μπελιῶν, Ὑμπετήν Ἀεζόν, Ἠλιαν Κούτην, Ὑπνίδαρον, Σπυνοσάδι, Ὀκνηράν κτλ. κτλ.*
Μικρὸν Ἀθηναίων, Ἐσμίην, Γ. Σκαρβέλην, Νικήταν Παντ. (ἑσπερία.)
 Ἐίς 52ας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ ἅνδ' ὀνειμβροῖν, θάπαντήσων στὸ ἄρχαιον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 218ου Διαγωνισμοῦ. Δι' ἰσοκεία δεκταὶ μέχρι 18 Φεβρουαρίου.)

18. Λεξιγράφος
 Κάποιος ἀπὸ τοὺς γινούς τοῦ Ἰακώβ Μὲ ἰσοκεία ἀκρόπολη ἐνώθηκε καὶ τὸνομα τὰρχατο ἰσπανικῆς Πόλης ἀμέσως φανερώθηκε.
Ἐθνή Πιαις

19. Διπλοῦς Στοιχειώγραφος
 Ἐἶναι νῆσος μικροβόλος καὶ τὴν ἔχει ὁ κόσμος ὅλος. Ἄν τὴν ἀποκεφαλίσαις, Ἄλλη μὴν θὰ σχηματίσῃς Ποῦ ἕνα γράμμα τῆς ἀλλάξαι καὶ λουλοῦδι παρουσιάζει.
Γραφίελα

20. Τονόγραφος
 Καθαρὸς δὲν ἦταν καὶ γὰρ τιμωρία τοῦ ἀλλάξω... τόνο καὶ τὸν κάνω μίαν τοῦ Αἰγαίου νῆσο. Ἔτσι ἄς τὸν ἀφήσω!
Τριανταφυλλία

21. Ἀναγραμματισμοὶ
 Ἀσύγκη μου Ἄρειδο τοῦλα! τὸ κεφάλι σοῦ ἀλλάξω, ἔα στοιχεῖα σου κινῶ καὶ μ' αὐτὸ κ' κάνω ἀμέσως κατοικίδιο πτηνῶ.
Φαία Ἄουα

22. Πυραμῖς ἀντεστραμμένη
 * * * + * * * = Μέγας ρήτωρ
 * * + * * = Θεά
 * + * = Ἄνθος.
 + Οἱ σταυροὶ καθένας χρονικὸν διάστημα.
Ἀνεμοστρόβιλος

23-27. Μαγικὸς Σύνδεσμος
 Τῆ ἀντάλλαγι δύο συνεχῶν γραμμάτων ἐνάσθη τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συνδέσμου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, τὰ σχηματισθῶν ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τότε λέξεις:
 Κῶρος, γραφή, κρότος, ἰστός, τίτες.
Ἐπιλογένη

28. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀναγραμματισμοῦ
 Νάναγραμματισθῶν αἱ κάτωθι ἐξηπομένα λέξεις καὶ τὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι, τὰρχικὰ τῶν

ὁποῖων ἀποτελοῦν μικρασιατικὴν χώραν:
 1. Πατήρ ἤρωος Ἀργοναύτου
 2. Ρῆμα συνώνυμον τοῦ σκέπτομαι
 3. Σημεῖον πίστεως
 4. Δημητριακόν
 5. Πρῶθεος δισώλαβος.

Καμένη Σμύνη
29. Μικρὸν
 α-ε-ο-μνλξ-κ-ε-υ-α-ρ-χ-λλξ
Βιολίτα
30. Γρίφος
 ἄλλοι ἄλλοι ἄλλοι ἄλλοι
 ἄλλοι ἄλλοι ἄλλοι ἄλλοι
 μὲν μὲν μὲν μὲν
 μὲν μὲν μὲν μὲν
 σὺ Φ
Μάρμαρα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
31. Metagramme
 Sais-tu comment une bête [sauvage] Peut devenir un oiseau qui [nage]?
 On lui change la nuque, la tête. —Oh! mais c'est une belle devinette!
Κορυφή τοῦ Ὀλύμπου

32. Amusette
 Cherchez un mot signifiant quatre choses:
 1. Une ville d'Italie.
 2. Un oiseau.
 3. Un roi, et
 4. (divisé en deux) Un long espace de temps.
Ἄν Κιχόντε

ΑΥΣΒΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 39
 550. Εἰθνηκὸς (Εἰρήνη, Κῶς). — 551. Τισσαφέρνης (τίς, σά, φέρνεις). — 552. Κυπαρισσι-Παρίσι. — 553. Νίνος, Νίνα.
 554. Σ Η Σ Η 555-559. Διὰ Η Σ Α Υ του Ω; μο- Σ Α Ρ Δ Ω ρός, δ ὠ μ α, Υ Δ Ω Ρ χολίς, Τρώς, Ω Ρ Α ἄσρος. — 560.

Μὴ μυσαχθῆς τοῦ σχήματος τὸ εὐτέλες μὴδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πινυρόν. (Ἡ ἀνάγκη εἶς ἀρχὴς, κολλοειδῶς). — 561. ΦΟΡΚΥΣ (Φρόνησις, Ὀλόκληρον, Ρυτίω, Καλύβη, Ὑψηλός, Σιγῶ). — 562. Μὴ δις ἐπὶ τὸ αὐτό. — 563. Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς. (ἦτα νῖ ἐπὶ τὰς).
 564. C P N 565. ABRIPERSE RIER (APPROBATION, BOIS, RIGOREUX, IRreparable, Clé; Chef, Troupe.)

ΟΙ ΑΛΛΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
 συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσιν ἀμέσως τὴν νέαν τὸν διεσθῆσαν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐδυνώμεθα διὰ τὴν ἀπόκλειαν τῶν φυλλადίων τῶν.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀναπόσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—39)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»
 ἘΜΠΡΟΣ, σπεύσατε νὰ καταλάβετε θέσεις. Ζητοῦμεν μέλη καὶ ἀνταρρακτοὺς διαφόρων πόλεων. Ἰδρῶται τὴν 27 Δεκεμβρίου. Ἰαγγίνην Παλαμηδῶν, Συγγρῶν 33Β', Ἀθήνας.
 (ΚΕ'—40)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ-ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
 Βραβεύονται: Α'—ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ Ἰσοκεία:—ΓΚΕΜΠΟΥΡ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΜΕΓΑΝ ΕΜΑΣ, ΠΑΝΟΣ ΚΕΙΜΑΡΡΑΠΤΗΣ. Β'—ΜΑΓΙΣΙΑ. (Ἐξτος Διαγωνισμοῦ ΔΙΑΝΟΜΟΣ). Ἰσοκεία: ΜΙΜΗ ΙΑΚΩΒΙΟΥ, ΑΦΡΙΜΕΝΟ ΚΥΜΑ, ΦΙΛΙΣΦΟΙ. Γ'—ΠΟΥΤΗ ΚΑΤΑΓΙΓΑΟΣ. (Ἐξτος Διαγωνισμοῦ ΠΟΥΤΙΣΤΙ). Ἰσοκεία: ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ, ΤΡΕΛΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥΠΑΙΣ. Δ'—ΠΑΝΩΜΕΝΟ ΧΡΥΣΑΕΟΣ. Ἰσοκεία:—Ι. ΚΥΡΙΑΖΗΣ. Ε'—ΚΥΜΑΤΟΠΟΥΤΗ. Τῶν ἄλλων ὅλων παύσαν τὴν ἐγνητικὴν κολύσην καὶ ὑποστηρίξαν τὸν Διαγωνισμὸν μας, τοὺς ἐχαριτοῦμε θερμῶς.
 (ΚΕ'—41)

Μπαίνοντας κ' ἐγὼ στὸ κομρὸ σαλονάκι τῆς Διακλάσεως, χαίρετὰ εἶπα τὰ διακλαστούλα καὶ διακλαστούλάδες.
Πληρωμένον Περιστερί
 (ΚΕ'—42)

Διακλαστούλα, Διακλαστούλάδες, τὸν ἀρῶσαν σας ψῆμον χαρίζετε τὸν εἰς τὸ ὑπεροχὸν ψευδοκίνητον.
Πληρωμένον Περιστερί
 (ΚΕ'—43)

Τετραπέρατε, μοὶ φαίνεται δὲ γνωστὸς εἶσθε.
Πληρωμένον Περιστερί
 (ΚΕ'—44)

Εἰς τὸν ἀγαπημένον μας Διευθυντῆ ἔτῃς Διακλάσεως ἐχόρηται χρόνια πολλὰ κ' ἀτυνημένα.
Πληρωμένον Περιστερί
 (ΚΕ'—45)

Ἰσότη τοῦ Μισοῦνος, ἂν ἤρσαν Ἰδιωτικῶν, θὰ λέγαμε δὲ εἶσαι γὰρ τὴν Ἀθασίη. Βασίονα κ' ἕνα ἐκαστοτάριον γὰρ στοιχημα; ΤΙΤΑΝ
 (ΚΕ'—46)

Στὸ φετινὸν Διημοφίσημα ὀκτακ' ἐξήτα εἶσαι τὸν «Πανελλήνιον Συνουασμὸν» γιὰ τὸ εἶξαι.—Ἐδελφεῖς
 (ΚΕ'—47)

«Παιδιῆ Συνεργιστῶν, Κατετῶν Γιάννη, Ἄνθος τῆς Ἄρδου, σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἀπερμένο.—ΙΔΑΝΟΜΟΣ
 (ΚΕ'—48)

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: Ἐβραβεύθησαν α' Ἰσῶν τῆς Ἐλευθερίας, β' Λαχίγης τοῦ Θεσσαροῦ, γ' Χρηστος Μένου. Λοιποὶς ἐχαριστῶ.
 ΛΕΤΙΚΟΕ ΛΕΤΙΣ
 (ΚΕ'—49)

— Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ —
 Στείλατε Μικρὰ Μυστικὰ καὶ κάρτας μὲ μίαν σέφη. ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Ἐπὶ πρῶτον εἶναι ὀκτακ' καὶ κ' ὀκτὸς μὲ φαντάσειθα. Πρωτεύματα ἑξήκοντα, βραβεῖα εἰς καταπληκτικὰ Συμμετοχὴ δραχμῆς τριῶν. Διὰ: Ἰσῶν τῆς Ὀμάδας Σόφου. Σ' ἑσῶν Διαγωνισμοῦς ἀπῆντιρα καὶ μ' ἑσῶν γνωρίζομεθα, δὲ λάβωμε μέρος τοὺς παρακαλῶ.
 ἸΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΟΜΙΑΧΗΣ
 (ΚΕ'—50)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, τὸ ἀραιότερον ψευδοκίνητον, παιδιὰ, ψηφίστε το.
 Σιὰ τῆς Ἑθνετίας, Παιδιῆ Καρδία
 (ΚΕ'—51)

Βραβεύθησαν «ΚΑ'—1004», Πελοπὶ Ἀνδραλοῦσα—Μοναστηριῶν τῆς Καρδίας: Κυριαζῆς—Συνηγόρουλος, Μικρὸν Μυστικόν: Σούλαρη—Λοῦδα. Πρωτῶτος ἀνευρεθῆσαι. Στείλατε ταχυδρομικὰ Λοιποὶς εὐχαριστῶ.—Τάνης Καρμαζιώτης
 (ΚΕ'—52)

ΓΥΚΟ ΧΑΜΟΤΕΛΟΣ, στὸ ΔΗΜΟΦΙΣΜΑ ἀπὸ Διακλαστούλα καὶ Διακλαστούλάδες παρμένον τὴν θεομῆν τοὺς ἐποστηρίξιν.

(ΚΕ'—53)
Γωσὴ Ἄνθη (Γεωργ. Κανελλόπουλος), ἰσοκεία καμιά φορὰ τόσο πολὺ... ἀπὸ ἄλλοι δυστυχῶν...
Ἀριστον. Ἰδανῶν
 (ΚΕ'—54)

ΚΡΑΤΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΩΜΕΝΟΥ
Διὸρῶνται πρῶτοις Μικτελλήνης: Ἄσχος Κόρακος, Ἀθῶν τῆς Πλατοπούλου, Ἀλεξανδρονιστῶν: Ἀγνή—Ἀλκυόν.
ΠΡΩΤΗ ΜΑΣ ΕΡΩΤΗΣΗ:
 «Ποῦ Φιλολογία σας ἀρῶσαι καὶ γιατί.» Ἡ ἀπάντησις γραμμένη εἰς κάρτα συμμετοχῆς 50λεπτοῦ βραβεῖα ἐκαστῶ. Συμμετοχῆς ἀπ' ἑσῶς μέχρι τὸ Φεβρουάριον. Ἀπαντήσαν στὸν ἀστέριον μὲ κάρτα. Διὰς ἀλλῶσιν: Νόνταν Γιαννακῶν (Συλλόγου). Θῆβας.
 (ΚΕ'—55)

Ἡ δόξα τοῦ Ἑλληνοφίλου καὶ οἱ φίλοι τὸν ἰσοκεία τῶν ἐσῶν Πανελλήνιον Συνουασμὸν, γιατί ἔχει ὑπεροχὴν ψευδοκίνητον.
 (ΚΕ'—56)

Τὸ ΦΕΤΙΝΟ ΔΗΜΟΦΙΣΜΑ
Κίμων—Ποῦς θὰ κερδίσι στὸ φετινὸν Διημοφίσημα;
Ἀλέκος—Ὁ ΜΕΓΑΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΟΥΑΣΜΟΣ.
Κίμων—Γιατί;
Ἀλέκος—Ἀρῶν τὸν ἰσοκεία τῆς ΤΙΤΑΝ!
 (ΚΕ'—57)

Τὸ καλλίτερον ψευδοκίνητον τῆς ἐπῆν τῆς περιόδου εἶσαι τὸ Σημητικόν Ἑλληνοκίνητον καὶ τὰ ψηφίστε κ' ἐγὼ.
ΚΡΟΝΙΟΝ
 (ΚΕ'—58)

Α' Διαγωνισμοὶ Ἑθνετικῶν Ἀγῶνος: Ἀθήνημα: Ἀεθλῶν Καθηγητῶματα. Πρωτεύματα ἑξήκοντα. Συμμετ. 1 δρ. Βραβεῖα: α') Φίλον. Ἰσοκεία, Ταχοκίουλος, β') Ὁ Ραφίητος, Ἀμαρτ. γ') Τὸ καὶ μᾶτι, Γιαννῆ, Διὰς: Ἀγγελίας ΚΑ'—1452.
 (ΚΕ'—59)

Προκηρύσσον Διαγωνισμὸν Γραμματισμοῦ. Ὁ ἀστέριον τὸ θεματικώτερον ἢ τὸ εἰκονικόν τὸ εὐχεθεῖσιν τῶν γραμματισμῶν βραβεῖαται. Συμμετοχῆς 1 δρχ. β. Βραβεῖον Α'. τῶνος Διακλάσεως Ε'. περιόδου, 3 ἐκαστῶ βιβλία καὶ σπάνια γραμματισμῶμα Β'. αὐτὸ ἐκαστῶ βιβλία, σπάνια Γραμματισμῶμα. Πρωτεύματα ἑξήκοντα. Διὰς: Νόνταν Σαροῦμπου, ὀδὸς Ἀναγνωστῶν, Καλάμας.
 (ΚΕ'—60)

ΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ 1922
Ε' Ὑποφίσημα Ἀνημοφίσηματος 1924 στρεβόμενος στήν καλὴν θέλησιν τῶν Διακλαστούλων. 850 ψῆφοι ἐξήσφαλισμένοι.
 (ΚΕ'—61)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 Τῆς Α' Περιόδου (1879—1894)
 ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς ἔξη: 7ος, 12ος, 13ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δραχ. 28 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
 Τῆς Β' Περιόδου (1894—1928)
 ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀραφος, δρ. 70 καὶ ραμμῶνος δρ. 75. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετὰ εἰς τὸς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δραχ. 2 ὀ ἀραφος καὶ δρ. 5 ὀ ραμμῶνος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ. 12, — εἰς ἀραφος εἰς ραμμῶνος.